

Справа № 991/7122/24
Провадження 2-а/991/19/24

Р І Ш Е Н Н Я ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

20 серпня 2024 року

м.Київ

Вищий антикорупційний суд у складі головуючого судді Михайленко В.В., суддів Хамзіна Т.Р., Мойсака С.М.

за участю секретаря судового засідання Клочко Е.К.,
учасників:

від позивача представник Міністерства юстиції України Гречка А.О. (довіреність № 612587),

від відповідача не з'явилися,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у залі судових засідань у м. Києві адміністративну справу

за позовом Міністерства юстиції України, місцезнаходження: 01001, м. Київ, вул. Городецького, 13, ідентифікаційний код юридичної особи: 00015622

до ОСОБА_1, остання відома адреса перебування: АДРЕСА_1, РНОКПП: НОМЕР_1,
про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 Закону України «Про санкції»](#),

ВСТАНОВИВ:

1. Суть справи

1.1. До Вищого антикорупційного суду 07.08.2024 надійшла позовна заява Міністерства юстиції України (далі - Позивач) до ОСОБА_1 (далі - Відповідач) про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 Закону України «Про санкції»](#) (далі - Закон), та стягнення в дохід держави активів, які знаходяться у її прямому володінні.

1.2. Позивач просить:

- застосувати до ОСОБА_1 санкцію, передбачену пунктом 1-1 частини 1 статті 4 Закону;
- стягнути в дохід держави активи, а саме:

?двокімнатну квартиру загальною площею 47,5 м² за адресою: АДРЕСА_2 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 1017743865101);

?трикімнатну квартиру загальною площею 56,2 м² за адресою: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16865732);

?квартиру загальною площею 36,04 м² за адресою: АДРЕСА_4 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2291408665101);

?квартиру загальною площею 70,1 м² за адресою: АДРЕСА_5 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 340022665101);

?грошові кошти у розмірі 27 гривень 60 копійок, розміщені на рахунку № ІВАН НОМЕР_2 в АТ «УКРСИББАНК» (код ЄДРПОУ 09807750, МФО 351005);

?грошові кошти у розмірі 3000 гривень 04 копійки, розміщені на рахунку № НОМЕР_3 в АТ «ПУМБ» (код ЄДРПОУ 14282829, МФО 334851).

2. Короткий зміст позовних вимог та їх обґрунтування

2.1. Рішенням Ради національної безпеки і оборони від 01.04.2023 «Про застосування та внесення змін персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів

(санкцій)» (введене в дію [Указом Президента України від 01.04.2023 № 191/2023](#)) стосовно ОСОБА_1 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , громадянки України, ідентифікаційний номер платника податків - НОМЕР_1 , застосовано санкцію у виді блокування активів строком на 10 років (т.1 а.с.31).

2.2.Рішенням Ради Європейського Союзу від 23.06.2023 №269/2014 про внесення змін до Рішення 2014/145/CFSP щодо обмежувальних заходів, що підривають або загрожують територіальній цілісності, суверенітету та незалежності України, ОСОБА_1 внесена до санкційного списку під номером 1517 (т.1 а.с.34).

2.3.Рішенням Федерального департаменту з питань економіки, освіти та досліджень Швейцарської Конфедерації від 28.06.2023 ОСОБА_1 внесена до санкційних списків під номером SSID: 175/63184 (т. а.с.36).

2.4.Рішенням Уряду Канади щодо внесення змін до Положення про спеціальні економічні заходи (Україна) від 08.06.2023 SOR/2023-119 ОСОБА_1 внесена до Зведеного канадського санкційного списку під номером 470 (т.1 а.с.38).

2.5.Відповідач призначена на посаду т.зв. «директора» Херсонського обласного художнього музею ім. О. Шовкуненка, а також є однією із засновників російської пропагандистської громадської організації «Региональная общественная организация «Херсонский бессмертный полк» (мовою оригіналу). Перебуваючи на посаді директора музею, Відповідач здійснює інформаційне сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, які створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету та територіальній цілісності України.

2.6.Крім іншого, Головним слідчим управлінням Служби безпеки України розслідувалось кримінальне провадження №4202200000000593 від 18.05.2022 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених частиною 1 статті [438](#), частинами 5, [6](#) статті [111-1 КК України](#), в межах якого 27.07.2023 ОСОБА_1 повідомлено про підозру за частиною [6 статті 111-1 КК України](#). В обвинувальному акті від 25.02.2024 зазначено, що ОСОБА_1 обвинувачується у вчиненні колабораційної діяльності, а саме - в організації та проведенні заходів політичного характеру, здійсненні інформаційної діяльності у співпраці з державою-агресором та/або його окупаційною адміністрацією, спрямованих на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації чи збройних формувань та/або на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України, за відсутності ознак державної зради, активна участь в таких заходах.

2.7.Підставами для застосування санкції щодо Відповідача Позивач визначив підпункт «в» пункту 2 абзацу 4 частини 1 [статті 5-1 Закону](#) в частині суттєвого сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема, але не виключно, шляхом інформаційного сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

-виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності;

-г्लорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;

-підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самотутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з "нацизмом" чи іншими людиноненависницькими ідеологіями.

3.Клопотання учасників справи та процесуальні дії у справі

3.1.Згідно з протоколом автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 07.08.2024 для розгляду адміністративної справи визначено колегію суддів Вищого антикорупційного суду у складі головуючого судді Михайленко В.В., суддів Мойсака С.М., Хамзіна Т.Р.

3.2.Ухвалою Вищого антикорупційного суду від 08.08.2024 відкрито провадження у справі за правилами спрощеного позовного провадження.

3.3.Представник Міністерства юстиції України Гречка А.О. заявила клопотання про трансляцію судового засідання, мотивуючи тим, що дана справа має вагомое суспільне значення та представляє суспільний інтерес, оскільки Відповідач публічно підтримує військову агресію РФ щодо України та сприяє поширенню проросійської пропаганди. Відповідно до [статті 10 КАС України](#) розгляд справ в адміністративних судах проводиться відкрито, крім випадків, визначених цим Кодексом. Трансляція судового засідання здійснюється з дозволу суду. Якщо всі учасники справи беруть участь в судовому засіданні в режимі відеоконференції, здійснюється транслявання перебігу судового засідання в мережі Інтернет в обов'язковому порядку. Враховуючи відсутність підстав вважати, що судовий розгляд може призвести до розголошення таємної чи іншої інформації, що охороняється [законом](#), а також для надання можливості особам, на права і обов'язки яких може вплинути постановлене рішення (в першу чергу, відповідачу) слідкувати за ходом судового засідання, Суд прийняв рішення про задоволення клопотання про трансляцію судового засідання.

4.Позиції учасників справи

4.1.Представник Позивача Гречка А.О. підтримала позовні вимоги з підстав, наведених у позовній заяві. Позовну заяву просила задовольнити у повному обсязі.

4.2.Відповідач у судове засідання не з'явилась, відзив на позовну заяву не подала.

4.2.1.Із змісту частини 3 статті [268](#), абзацу 2 частини 5 статті [283-1 КАС України](#) вбачається, що неявка в судове засідання учасників справи та/чи їх представників, повідомлених про дату, час та місце судового засідання, не перешкоджає розгляду позовної заяви по суті та не може бути підставою для зупинення строків її розгляду, відкладення засідання на інший час чи дату або оголошення перерви в судовому засіданні. Таким чином, умовою для розгляду справи без участі учасників, які не з'явилися у судове засідання, є їх належне повідомлення про дату, час та місце проведення судового засідання.

4.2.2.Згідно з частинами 1 та 2 [статті 268 КАС України](#) у справах, визначених [статтею 283-1 цього Кодексу](#), щодо подання позовної заяви та про дату, час і місце розгляду справи суд негайно повідомляє відповідача та інших учасників справи шляхом направлення тексту повістки до електронного кабінету, а за його відсутності - кур'єром або за відомим суду номером телефону, факсу, електронною поштою чи іншим технічним засобом зв'язку. Учасник справи вважається повідомленим належним чином про дату, час та місце розгляду справи, визначеної частиною першою цієї статті, з моменту направлення такого повідомлення працівником суду, про що останній робить відмітку у матеріалах справи, та (або) з моменту оприлюднення судом на веб-порталі судової влади України відповідної ухвали про відкриття провадження у справі, дату, час та місце судового розгляду.

4.2.3.Враховуючи наведені положення, учасники належним чином повідомлені як про відкриття провадження у справі, так і про дату, час та місце розгляду справи шляхом:

- публікації на веб-сторінці Вищого антикорупційного суду на веб-порталі «Судова влада України» (https://hcac.court.gov.ua/hcac/gromadyanam/administrative_rulings/) ухвали про відкриття провадження у справі від 08.08.2024. В ухвалі, серед іншого, Відповідачу роз'яснено право подати відзив на позовну заяву, а також наслідки неприбуття в судове засідання, повідомлено про можливість одержання інформації по справі на офіційному веб-порталі «Судова влада України» (т.1 а.с163);

- публікації на веб-сторінці Вищого антикорупційного суду на веб-порталі «Судова влада України» (<https://hcac.court.gov.ua/hcac/gromadyanam/summons/>) повістки про виклик в судове

- суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність.

5.5. Підставами застосування санкції у виді стягнення в дохід держави є: 1) завдання істотної шкоди національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України, 2) суттєве сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень на шкоду національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України. Обидві підстави можуть проявлятися в різних формах рішень, дій чи бездіяльності підсанкційних суб'єктів.

5.6. У відповідності до частини 2 [статті 5-1 Закону](#) за наявності передбачених підстав та умов, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері стягнення в дохід держави активів осіб, щодо яких застосовано санкції, звертається до Вищого антикорупційного суду із позовною заявою про застосування до відповідної фізичної або юридичної особи санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 цього Закону](#), в порядку, визначеному [Кодексом адміністративного судочинства України](#).

5.7. Частиною 1 [статті 4 Закону](#) передбачено, що до осіб можуть бути застосовані санкції, зокрема у виді стягнення в дохід держави активів, що належать фізичній або юридичній особі, а також активів, щодо яких така особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними (пункт 1-1 частини 1 статті 4 Закону).

5.8. Застосування санкцій ґрунтується на принципах законності, прозорості, об'єктивності, відповідності меті та ефективності (частина 2 статті 3 Закону). Одночасно у відповідності до частини 4 [статті 9 КАС України](#) суд вживає визначені [законом](#) заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі. При чому на підставі частини 6 [статті 283-1 КАС України](#) суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони.

5.9. Системний аналіз норм чинного законодавства свідчить про те, що при вирішенні справи за позовом про стягнення активів в дохід держави, з'ясуванню підлягають такі обставини:

1) чи є відповідач іноземною юридичною особою, юридичною особою, яка знаходиться під контролем іноземної юридичної особи чи фізичної особи-нерезидента, іноземцем, особою без громадянства або суб'єктом, який здійснює терористичну діяльність;

2) чи позовна заява подана в період дії правового режиму воєнного стану;

3) чи накладена на відповідача санкція у виді блокування активів в порядку, визначеному [Законом України «Про санкції»](#);

4) чи можна вважати рішення чи дії відповідача такими, що створили суттєву загрозу національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України або значною мірою сприяли вчиненню таких дій іншими особами;

5) чи заявлені до стягнення в дохід держави активи

i) які безпосередньо належать відповідачу

або

ii) щодо таких активів відповідач може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом здійсненню права розпорядження ними;

6) сукупність доказів якої сторони є більш переконливою;

7) чи можливо за допомогою стягнення в дохід держави досягти мети захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави;

8) чи є стягнення в дохід держави співмірним (пропорційним) визначеній в [Законі](#) меті.

5.10. *Щодо статусу Відповідача*

5.10.1. Позивач зазначає, що ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1, є громадянкою України і вчиняє дії, які підпадають під ознаки «терористичної діяльності». Санкція у виді блокування активів застосована до ОСОБА_1 як до громадянки України (т. 1 а.с. 30).

5.10.2. Суд зауважує, що в світлі обставин цієї справи Відповідача можливо розглядати як громадянку російської федерації. Стан громадянства, тобто політична належність індивідуума до держави, що обумовлює характер політико-правових відносин між особою та державою, є найважливішою юридичною передумовою правового становища особи в

суспільстві. Громадянство - сталий правовий зв'язок індивіда з конкретною державою. Цей зв'язок набуває втілення в тому, що держава надає особі певний обсяг прав і свобод і забезпечує їхню реалізацію на практиці. Держава також надає своєму громадянину, що перебуває за кордоном, заступництво, захищає його права у разі порушення (зрозуміло, у рамках, обумовлених нормами міжнародного права). Громадянин зобов'язаний визнавати [конституцію](#), дотримуватися законів, сплачувати податки, дбайливо ставитися до навколишнього середовища й історичної спадщини. Правовідносини, що виникають між індивідом і державою в результаті громадянства, є безумовними. Це означає, що жодна зі сторін не може окреслити виконання своїх обов'язків якими-небудь умовами. Відповідно до [статті 1 Закону України «Про громадянство»](#) громадянством України є правовий зв'язок між фізичною особою і Україною, що знаходить свій вияв у їх взаємних правах та обов'язках.

5.10.3. Згідно з відомостями, які відображені у Витязі з Єдиного державного реєстру юридичних осіб (мовою оригіналу - Выписка из Единого государственного реестра юридических лиц) щодо державної установи культури «Херсонський обласний художній музей», ОСОБА_1 є особою, яка має право без довіреності діяти від імені юридичної особи та є громадянкою рф за ідентифікаційним номером особи рф (т.1 а.с.44). Крім іншого, відповідно до відомостей з реєстру стосовно регіональної організації «ІНФОРМАЦІЯ_3», ОСОБА_1 є учасником/засновником юридичної особи «ІНФОРМАЦІЯ_3» і зазначена громадянкою рф (т.1 а.с.53-54). Вказане у сукупності з дослідженими під час судового засідання діями Відповідача свідчить про те, що Відповідач міцно ототожнює себе з російською федерацією.

5.10.4. У судовому засіданні представник Позивача зазначила, що наразі відсутні відомості, які свідчать, що ОСОБА_1 позбавлена громадянства або тим чи іншим чином втратила статус громадянки України. Суд бере до уваги, що якщо громадянин України набув громадянство (підданство) іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України ([стаття 2 Закону України «Про громадянство»](#)).

5.10.5. Суб'єкти, які здійснюють терористичну діяльність, наведені у частині другій [статті 1 Закону України «Про санкції»](#) безвідносно до громадянства, що дозволяє розглядати можливість застосування санкції у виді стягнення активів в доході держави по відношенню до громадянки України, якщо її дії можливо визначити через призму терористичної діяльності. Відповідно до [Закону України «Про боротьбу з тероризмом»](#) терористична діяльність охоплює дії, спрямовані, зокрема, але не виключно, на пропаганду російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, фінансування та інше сприяння тероризму. З матеріалів вбачається, що Відповідач вчиняє дії інформаційного характеру, спрямовані на поширення проросійських наративів в підтримку рішень держави-агресора та її окупаційної адміністрації, що підпадає під ознаки терористичної діяльності (пункт 5.13 цього рішення).

5.10.6. Отже, до Відповідача можуть бути застосовані спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи.

5.11. Щодо правового режиму воєнного стану

5.11.1. Відповідно до [Закону України «Про правовий режим воєнного стану»](#) воєнний стан - це особливий правовий режим, що вводиться в Україні або в окремих її місцевостях у разі збройної агресії чи загрози нападу, небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню, військовим адміністраціям та органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози, відсічі збройної агресії та забезпечення національної безпеки, усунення загрози небезпеки державній незалежності України, її територіальній цілісності, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав і свобод людини і громадянина та прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень. Правовою основою введення воєнного стану є [Конституція України](#), цей Закон та указ Президента України про введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях, затверджений Верховною Радою України.

5.11.2. У зв'язку з військовою агресією російської федерації [Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022](#) в Україні введено воєнний стан із 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на

30 діб (том 1, а.с. 27-28). Зазначений Указ затверджений [Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX](#). Дія воєнного стану неодноразово продовжувалась. Зокрема, [Указом Президента України від 06.05.2024 № 271/2024](#) дію воєнного стану продовжено з 05:30 14.05.2024 на 90 діб (на момент звернення із позовною заявою до суду). [Указом Президента України від 23.07.2024 № 469/2024](#) дію воєнного стану в Україні продовжено з 05:30 хвилин 12.08.2024 року строком на 90 діб.

5.11.3. Отже, на момент звернення Позивача до суду із цим позовом та на момент розгляду справи в Україні продовжує діяти правовий режим воєнного стану.

5.12. *Щодо попереднього застосування до Відповідача санкції у виді блокування активів*

5.12.1. Згідно з частиною 3 [статті 5 Закону](#) рішення щодо застосування, скасування та внесення змін до санкцій щодо суб'єктів, які здійснюють терористичну діяльність (персональні санкції), передбачених пунктами 1, 2-21, 23-25 частини 1 статті 4 [цього Закону](#), приймається Радою національної безпеки та оборони України та вводиться в дію указом Президента України. Відповідне рішення набирає чинності з моменту видання указу Президента України і є обов'язковим до виконання. Відповідне кореспондується з положеннями [статті 10 Закону України «Про Раду національної безпеки і оборони України»](#)

5.12.2. Як вбачається з доданих до позовної заяви матеріалів, Рішенням РНБО від 01.04.2023 «Про застосування та внесення змін до персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)», введеним в дію [Указом Президента України від 01.04.2023 № 191/2023](#), до ОСОБА_1 застосована санкція у вигляді блокування активів строком на 10 років. Вказана санкція полягає у тимчасовому позбавленні права користуватися та розпоряджатися активами, що належать фізичній та юридичній особі, а також активами, щодо яких така особа може прямо або опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом права розпорядження ними (т. 1 а.с. 31). Санкція у виді блокування активів застосована належними суб'єктами та після набрання чинності [Законом України № 2257?IX](#), тобто після 24.05.2022.

5.12.3. Рішення РНБО від 01.04.2023 та [Указ Президента України від 01.04.2023 № 191/2023](#) є чинними, матеріали справи не містять відомостей щодо їх скасування. У цьому випадку процедурний аспект попереднього накладення санкції дотриманий. Рішення винесені у межах дискреції визначених [законом](#) суб'єктів.

5.12.4. Отже, в цій справі дотримано умову попереднього застосування до Відповідача санкції у виді блокування активів.

5.12.5. Суд також звертає увагу на включення Відповідача до міжнародних санкційних списків Радою Європейського Союзу, Федеральним департаментом з питань економіки, освіти та досліджень Швейцарської Конфедерації та Урядом Канади (т.1 а.с.34, 36, 38), що свідчить про міжнародне визнання її дій неприйнятними.

5.13. *Щодо рішень, дій чи бездіяльності Відповідачів в контексті суттєвої загрози національній безпеці, суверенітету чи територіальній цілісності України або значного сприяння вчиненню таких дій іншими особами*

5.13.1. Підставами для застосування санкції щодо Відповідача Позивач зазначає підпункт «в» пункту 2 абзацу 4 частини 1 [статті 5-1 Закону](#) - інформаційне сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 цієї частини, зокрема шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, спрямованих на:

виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії проти України, окупації територій України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності;

горифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України;

підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самотність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з "нацизмом" чи іншими людиноненависницькими ідеологіями.

5.13.2. Отже, Суд має перевірити, чи вбачаються у діях Відповідача зазначені вище підстави, які виникли або існували та продовжують існувати після набуття змін до Закону (набуття чинності [Закону № 2257-IX](#)), а саме станом на 24.05.2022.

5.13.3. Судом досліджені представлені Позивачем докази, а саме:

- роздруківка сторінки у мережі Інтернет станом на 25.07.2024 за посиланням ІНФОРМАЦІЯ_4 (т. 1 а.с.39-42) та Витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб (мовою оригіналу - Выписка из Единого государственного реестра юридических лиц) станом на 25.07.2024 (т.1 а.с.43-49). Із вказаних матеріалів вбачаються відомості, які стосуються організації «Херсонський обласний художній музей» (мовою оригіналу - Организация ГБУК «Херсонский областной художественный музей»), генеральним директором якого є ОСОБА_1 . Встановлено, що видами діяльності художнього музею, окрім музейної діяльності, є видання у сфері культури та гуманітарних наук;

- роздруківка сторінки у мережі Інтернет станом на 25.07.2024 за посиланням ІНФОРМАЦІЯ_5 (т.1 а.с.50-51) та Витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб (мовою оригіналу - Выписка из Единого государственного реестра юридических лиц) станом на 25.07.2024 (т.1 а.с.52-60). Із вказаних матеріалів вбачаються відомості щодо Регіональної організації «ІНФОРМАЦІЯ_3» (мовою оригіналу - Региональная общественная организация «Херсонский бессмертный полк»), учасником якого є ОСОБА_1 ;

- витяг з ЄРДР у кримінальному провадженні №22023000000000813 від 15.08.2023 (т.1 а.с.67-68), ухвала слідчого судді Шевченківського районного суду м. Києва від 07.08.2023 у справі №761/27857/23 про накладення арешту на майно підозрюваної ОСОБА_1 (т.1 а.с.70-72), обвинувальний акт у кримінальному провадженні №22023000000000813 від 15.08.2023 за обвинуваченням ОСОБА_1 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною 6 [статті 111-1 КК України](#) (т. 1 а.с.73-80). Відповідно до матеріалів кримінального провадження ОСОБА_1 обвинувачується у вчиненні дій, які полягають в активній участі в інформаційній діяльності у співпраці з державою-агресором та/або його окупаційною адміністрацією, спрямованих на підтримку держави-агресора, її окупаційної адміністрації чи збройних формувань та/або на уникнення нею відповідальності за збройну агресію проти України. Крім іншого, зі змісту обвинувального акта випливає, що органу досудового розслідування не вдалось встановити точний час, коли ОСОБА_1 зайняла посаду директора «Херсонського обласного художнього музею ім. О. Шовкуненка», однак події стосуються не раніше 01.03.2022. Суд зазначає, що обвинувальний акт сам по собі не підтверджує вчинення ОСОБА_1 кримінального правопорушення, однак викладені в ньому відомості у сукупності з іншими дослідженими доказами мають значення для оцінки дій Відповідача крізь призму санкційного механізму. Матеріали позовної заяви містять дозвіл процесуального керівника у кримінальному провадженні, наданий Міністерству юстиції України, на розголошення відомостей досудового розслідування при здійсненні процедур передбаченим Законом (т. 1 а.с.69);

- роздруківка публікації з каналу «ІНФОРМАЦІЯ_6» (мовою оригіналу) у «Telegram», датована 03.10.2022 (т.1 а.с.83), зі словами ОСОБА_1 як директора Херсонського обласного художнього музею щодо фотовиставки «ІНФОРМАЦІЯ_7» в Херсоні: «ІНФОРМАЦІЯ_8»;

- роздруківка публікації з групи «Херсонський художественный музей» (мовою оригіналу) в мережі «Вконтакте» (т.1 а.с.85), на яких директор Херсонського обласного художнього музею ОСОБА_1 у відеозаписі від 23.02.2024, вітаючи населення з Днем захисника вітчизни, зазначила, що «ІНФОРМАЦІЯ_9».

- роздруківка публікацій з групи «Херсонський художественный музей» (мовою оригіналу) в мережі «Вконтакте» (т.1 а.с.86-87) та сторінки у мережі Інтернет за посиланнями ІНФОРМАЦІЯ_10/ (т.8 а.с.88), на яких зображена ОСОБА_1 26.04.2024 бере участь у виставці

«ІНФОРМАЦІЯ_11» (мовою оригіналу), на якій ОСОБА_1 дала коментар: «ІНФОРМАЦІЯ_12»;

- роздруківка сторінки у мережі Інтернет з посиланнями ІНФОРМАЦІЯ_2 (т.1 а.с.88-90), на яких містяться коментарі ОСОБА_1 стосовно заходів, які присвячені історичному минулому російської федерації і Херсону, зокрема щодо приналежності українського міста Херсона російській федерації. Зокрема, на веб-сайті «Наш Генічеськ» містяться слова ОСОБА_1 в межах статті «ІНФОРМАЦІЯ_13»: «ІНФОРМАЦІЯ_14».

5.13.4. Ці докази підтверджують, що Відповідач, займаючи посаду директора Херсонського обласного художнього музею, публічно ідентифікує українське місто Херсон як частину російської федерації, окуповану Україною, публічно підтримує політику і дії рф, які загрожують територіальній цілісності, суверенітету і незалежності України, та поширює в інтернет-просторі на необмежене коло осіб проросійський контент, спрямований на глорифікацію російських військових, викривлення історичних і географічних фактів, формування антиукраїнської ідеології тощо.

5.13.5. Суд зауважує, що на момент поширення контенту ОСОБА_1 як директором музею контенту із підтримкою дій рф, росія вже почала збройну агресію проти України. Усвідомлюючи факт збройної агресії рф на території України та захоплення міста Херсона збройними формуваннями рф, Відповідач вчиняє дії інформаційного характеру, що виражаються у підтримці державної політики рф на території України, чим не тільки ігнорує сам факт збройної агресії та окупації, а й всіляко заохочує інтернет-спільноту до підтримки і возвеличення проросійських наративів і рішень, викривляючи тим самим уявлення про події на території України, як серед дорослого населення, так і серед дітей та юнацтва. Це відповідає підставі, передбаченій підпунктом «в» пункту 2 частини 1 [статті 5-1 Закону України «Про санкції»](#) для застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави.

5.13.6. Суд бере до уваги, що відповідно до обвинувального акта (т.1 а.с.83) події датуються не раніше 01.03.2022, однак перша підтверджена згадка про публічні висловлювання Відповідача в Інтернеті датується 03.10.2022.

5.13.7. З метою забезпечення створення механізму невідкладного та ефективного реагування на наявні і потенційні загрози національним інтересам і національній безпеці України, включаючи ворожі дії, збройний напад інших держав чи недержавних утворень, завдання шкоди життю та здоров'ю населення, захоплення заручників, експропріацію власності на території України, завдання майнових втрат та створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод (пояснювальна записка до законопроекту № 1644-VII від 14.08.2014) Верховною Радою України прийнято [Закон України «Про санкції» від 14.08.2014 № 1644-VII](#) (далі - Закон №1644-VII), який набрав чинності 12.09.2014. [Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення ефективності санкцій, пов'язаних з активами окремих осіб» від 12.05.2022](#) введено зміни в частині доповнення до положень чинного законодавства можливості застосувати санкцію у вигляді стягнення активів фізичних або юридичних осіб в дохід держави.

5.13.9. Таким чином, Відповідач очевидно усвідомлювала протиправний характер своїх дій та подальші наслідки, враховуючи наявність спеціального законодавства України про можливість застосування спеціальних обмежувальних заходів. Крім іншого, логічно припустити, що Відповідач є обізнаною про міжнародну і українську санкційну політику, покликану на засудження збройної агресії з боку сил рф.

5.13.10. Суд підкреслює той факт, що погляди Відповідача з 2022 року з першої підтвердженої публікації в Інтернет-просторі не змінилися, оскільки остання в 2024 році в соціальних мережах активно підтверджує раніше зайняту позицію і підтримує рішення держави-агресора. Така стала позиція Відповідача створила і продовжує створювати загрозу національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, зокрема через пропаганду боротьби з українськими військовими, вступу Херсонської області до складу російської федерації та поширення серед необмеженого кола осіб, в тому числі молоді і юнацтва, яке зростає і виховується на тимчасово окупованих територіях, фальшивих ідеологем.

5.13.11. З огляду на статус Відповідача як директора культурно-історичної установи, висловлювання ОСОБА_1 з безпосередньою і опосередкованою підтримкою (в різних формах) державної політики держави-агресора в Інтернеті та медіа, а також поширення проросійських тез на культурних заходах стосовно історичного минулого Херсону, відмежування його від України, возвеличення російських воїнів є публічними діями, спрямованими на:

- виправдування, визнання правомірною збройної агресії проти України, окупації території України, вчинення діянь, які відповідно до норм міжнародного права та/або законодавства України мають ознаки воєнних злочинів, геноциду або злочинів проти людяності («*ОСОБА_1 назвала символічним, що виставка відкрилась именно сейчас - в дни, когда проходит процесс утверждения договора о вступлении Херсонской области в состав России*»);

- глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію проти України, представників збройних формувань держави-агресора, іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих державою-агресором, а також представників окупаційної адміністрації держави-агресора та представників підконтрольних державі-агресору самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України («*И каждый раз наш солдат показывал не только беспримерную отвагу и храбрость, но и человечность, доброту, человеколюбие. В этот день мы вспоминаем всех наших героев, мы никогда не забудем их подвиг, не забудем подвиг тех, кто защищал нас и в прошлом и сегодня в зоне СВО. И очень хочется сказать: дорогие наши, возвращайтесь живыми и здоровыми!*»).

- підтримання політики держави-агресора щодо невизнання права Українського народу на самоідентифікацію та самовизначення, викривлення уявлення про самобутність Українського народу та його прагнення до незалежності, що реалізується через поширення фальшивих ідеологем, в основі яких лежить завідомо хибне та маніпулятивне ототожнення українського патріотизму з "нацизмом" чи іншими людиноненависницькими ідеологіями («*И сегодня в эту минуту, наши парни защищают нас от украинского нацизма. И они воюют не только с украинскими боевиками, но и с наемниками, которые приехали убивать русских людей из множества стран НАТО*», «*Мы не просто соседи теперь, мы - родственники, и мы навечно вместе в этой большой семье братских народов Российской Федерации*»).

5.13.12. За таких обставин, досліджуючи доводи Позивача щодо підстави, передбаченої підпунктом «в» пункту 2 частини 1 [статті 5-1 Закону](#), Суд комплексно оцінює позицію Відповідача з цього питання, яка є послідовною, незмінною і свідчить про публічну підтримку збройної агресії. У висловлюваннях Відповідача, які розповсюджуються у просторах медіа, вбачається нав'язлива пропаганда російського режиму і схвалення ідеології тероризму («*подвиги в СВО*», «*процесс утверждения договора о вступлении*», «*наш город оккупированный...будем надеяться, что освободится наш Херсон*» тощо). У часи, коли громадяни України всіляко підтримують один одного та гуртуються задля утвердження принципів самоідентифікації і самобутності незалежного українського народу, Відповідач, нехтуючи українськими цінностями та використовуючи інформаційні та статусні важелі, впливає на суспільну свідомість своїх *співвітчизників* (українців) та намагається популяризувати ідеї відокремленості українського міста. Активна проросійська позиція Відповідача містить ознаки, притаманні терористичній діяльності, отже в цьому випадку підстави для застосування санкцій відповідно до санкційного законодавства є тотожними тим, які охоплюються поняттям терористичної діяльності. Це, в свою чергу, обумовлює визнання дій Відповідача терористичною діяльністю і, відповідно, накладення на неї санкції у виді стягнення активів в дохід, незважаючи на її формальне громадянство України.

5.14. Щодо активів, заявлених до стягнення

5.14.1. Пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 Закону](#) передбачено, що санкція у виді стягнення в дохід держави активів застосовується до:

- активів, які належать фізичній або юридичній особі

або

- активів, щодо яких фізична або юридична особа може прямо чи опосередковано (через інших фізичних або юридичних осіб) вчиняти дії, тотожні за змістом права розпорядження ними.

5.14.2. Позивач просить стягнути в дохід держави об'єкти нерухомого майна і грошові кошти на банківських рахунках, які знаходяться у прямому володінні Відповідача. Так, відповідно до відомостей, які містяться в Державному реєстрі речових прав, на праві власності Відповідачу належать:

двокімнатна квартира загальною площею 47,5 м² за адресою: АДРЕСА_2 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 1017743865101) (т.1 а.с.91);

трикімнатна квартира загальною площею 56,2 м² за адресою: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16865732) (т.1 а.с.93);

квартира загальною площею 36,04 м² за адресою: АДРЕСА_4 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2291408665101) (т.1 а.с.95);

квартира загальною площею 70,1 м² за адресою: АДРЕСА_5 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 340022665101)(т.1 а.с.97).

5.14.3. Національне агенство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів (АРМА) листом від 08.07.2024 (т.1 а.с.101) надало відомості про банківські рахунки, відкриті на ім'я ОСОБА_1 . Так, в банківській установі АТ «ПУМБ» на ім'я Відповідача відкрито декілька банківських рахунків, зокрема, на рахунку НОМЕР_4 залишок становить 3 000 гривень 04 копійок (т.1 а.с.102). Суд звертає увагу на те, що Позивач у прохальній частині просить стягнути в дохід держави грошові кошти, які містяться на банківському рахунку НОМЕР_3 в АТ «ПУМБ». У судовому засіданні представник Позивача визнала описку у прохальній частині позову. У Відповідача, крім іншого, в банку АТ «УКРСИББАНК» наявний закритий рахунок НОМЕР_5, залишок на якому станом на 08.07.2024 становить 0,00 гривень. Додатково АРМА зазначило про наявність залишків по закритим рахункам клієнта, які обліковуються на внутрішньобанківському рахунку, на якому залишок становить 27 гривень 60 копійок (т.1 а.с.112).

5.14.4. Обґрунтовуючи позовні вимоги, Позивач стверджує, що застосування стягнення активів в дохід держави пропонується як крайній безальтернативний захід, як реакція на неправомірні дії ОСОБА_1 , що спрямовані на порушення територіальної цілісності України. З урахуванням стягнення в дохід держави вказаних активів є можливим їх використання для покриття збитків, спричинених військовими діями, наповнення бюджету держави та для інших потреб, у тому числі відновлення України після військової агресії РФ.

5.14.5. Суд погоджується з такими доводами. Стягнення активів у дохід держави не є покаранням, а полягає в унеможливленні і перешкоджанні реалізації Відповідачу своїх правомочностей стосовно майна на шкоду національній безпеці України, а також забезпечення підґрунтя для відшкодування завданої шкоди в результаті збройної агресії, яка нею активно підтримується.

5.14.6. Ухвалою слідчого судді Шевченківського районного суду м. Києва від 07.08.2023 у справі №761/27857/23 (т.1 а.с.70-72) накладено арешт на:

двокімнатну квартиру загальною площею 47,5 м² за адресою: АДРЕСА_2 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 1017743865101);

трикімнатну квартиру загальною площею 56,2 м² за адресою: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16865732);

квартиру загальною площею 36,04 м² за адресою: АДРЕСА_4 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2291408665101);

квартиру загальною площею 70,1 м² за адресою: АДРЕСА_5 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 340022665101).

5.14.7. Таким чином, ухвалою слідчого судді накладено арешт на ті саме об'єкти нерухомого майна, стосовно яких Позивач просить застосувати санкцію у вигляді стягнення в дохід держави. Водночас, відповідно до абзацу 3 частини 1 [статті 5-1 Закону](#) накладення на активи арешту, встановлення щодо них мораторію чи будь-яких інших обтяжень (заборони розпоряджатися або користуватися ними), а також перебування таких активів у заставі *не перешкоджає стягненню* цих активів у дохід держави як санкції, передбаченої пунктом 1-1

частини першої статті 4 [цього Закону](#), а також здійсненню реєстраційних дій, передбачених [статтею 17 Закону України "Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань"](#).

5.14.8. Суд звертає увагу, що санкційний механізм не заміщує розгляд кримінального провадження і так само навпаки, оскільки застосування санкції в вигляді стягнення активів в дохід держави не є аналогом кримінальної відповідальності. Зазначене зумовлює необхідність забезпечення швидкого, повного та неупередженого судового розгляду у площині кримінального провадження, незважаючи на прийняте рішення стосовно об'єктів нерухомого майна в межах адміністративної справи. Крім іншого, прийняте рішення за результатами розгляду позовної заяви є ефективним і результативним заходом реалізації конфіскації майна і не суперечить досягненню завдань кримінального провадження.

5.16. Щодо переконливості доказів

5.16.1. Відповідно до [статті 9 КАС України](#), частини 6 [статті 283-1 КАС України](#) розгляд і вирішення справ в адміністративних судах здійснюються на засадах змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості. Суд ухвалює рішення на користь тієї сторони, сукупність доказів якої є більш переконливою порівняно із сукупністю доказів іншої сторони.

5.16.2. [Статтею 72 КАС України](#) передбачено, що доказами в адміністративному судочинстві є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Ці дані встановлюються такими засобами: 1) письмовими, речовими і електронними доказами; 2) висновками експертів; 3) показаннями свідків. Для кожного окремо взятого доказу законодавець установлює такі критерії, як належність, допустимість, достовірність. А для сукупності доказів, тобто для всієї доказової бази у справі, встановлені такі критерії, як достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності, що відповідає стандарту більшої переконливості.

5.16.3. Кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених [статтею 78 цього Кодексу](#) (частина 1 [статті 77 КАС України](#)).

5.16.4. Досліджені Судом докази стосуються дій Відповідача в контексті інформаційного сприяння вчиненню дій або ухваленню рішень, зазначених у пункті 1 частини 1 [статті 5-1 Закону](#), зокрема шляхом організації, фінансування та безпосереднього здійснення публічних дій, активів, що заявлені до стягнення, що корелюється з предметом доказування, а отже, відповідають ознаці належності таких доказів ([ст. 73 КАС України](#)).

5.16.5. Відповідно до приписів [ст. 74 КАС України](#) допустимими є докази, що отримані без порушення порядку, встановленого законом. Обставини справи, які за [законом](#) мають бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування. Під час розгляду справи Суд не встановив порушення Позивачем законодавчо встановленого порядку отримання та збирання доказів.

5.16.6. Достовірними є докази, на підставі яких можна встановити дійсні обставини справи ([ст. 75 КАС України](#)). Достовірність як критерій оцінки доказів дає змогу встановити таку модель існування обставин у справі, яка є єдино можливою та логічно обґрунтованою в умовах, викладених сторонами та з'ясованих Судом. Доказ визнається судом достовірним, якщо в результаті його дослідження та оцінки з'ясовується, що в ньому містяться відомості, що відповідають дійсності. При дослідженні наданих сторонами доказів Судом не встановлено ознак фальсифікації доказів, їх зміст не спростовано в процесі доказування, і відповідно вони визнаються Судом достовірними.

5.16.7. Частиною 1 [статті 99 КАС України](#) закріплено, що електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, що містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), веб-сайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних та інші дані в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема на портативних пристроях (картах пам'яті,

мобільних телефонах тощо), серверах, системах резервного копіювання, інших місцях збереження даних в електронній формі (в тому числі в мережі Інтернет).

5.16.8. Загальне правило оцінки доказів в адміністративному процесі полягає в тому, що суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Оцінка судом доказів на предмет їх переконливості опирається на принципи адміністративного процесу, одним з яких є змагальність.

5.16.9. Змагальність у адміністративному процесі ([ст. 9 КАС України](#)) розкривається, в тому числі через те, що кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених [КАС України](#). Кожна сторона несе ризик настання наслідків, пов'язаних із вчиненням чи невчиненням нею процесуальних дій. При чому обов'язок доказування слід розуміти як закріплену в процесуальному законодавстві міру належної поведінки особи, що бере участь у судовому процесі, із збирання та надання доказів для підтвердження свого суб'єктивного права, що має за мету усунення невизначеності, яка виникає в правовідносинах у разі неможливості достовірно з'ясувати обставини, які мають значення для справи.

5.16.10. У процесі дослідження доказів, поданих Позивачем, Суд встановив, що такі докази (роздруківки публікацій із засобів масової інформації, матеріали кримінального провадження):

- отримані ним у межах повноважень, наданих йому абзацом третім частини восьмої [статті 5 Закону України «Про санкції»](#);

- отримані ним від уповноважених суб'єктів (органів досудового розслідування, установ, які в силу наданих повноважень є держателями реєстрів, розпорядниками відповідної інформації, ведуть облік та зберігають інформацію про наявне рухоме чи нерухоме майно);

- докази, на які міститься посилання у мотивувальній частині рішення відповідають фактам об'єктивної дійсності, тобто підтверджують обставини, якими Позивач обґрунтовує позовні вимоги.

5.16.11. У ході судового розгляду Суд встановив, що дії Відповідача підпадають під ознаки терористичної діяльності та порушують права і свободи людини і громадянина, інтереси суспільства та держави, завдання майнових втрат, створення перешкод для сталого економічного розвитку, повноцінного здійснення громадянами України належних їм прав і свобод.

5.16.12. З урахуванням наведеного, Суд вважає, що докази, які Позивач надав на підтвердження позовних вимог, відповідають вимогам належності, допустимості та достовірності, а у своїй сукупності - достатності для висновків, описаних у цьому рішенні.

5.16.13. В свою чергу, Відповідач, будучи належним чином повідомлена про адміністративну справу, що безпосередньо стосується її прав, не реалізувала свої процесуальні права щодо заперечення доводів, викладених у позовній заяві, і спростування доказів, наданих на їх підтвердження.

5.17. Щодо досягнення мети стягнення активів в дохід держави

5.17.1. Останнім часом санкції стають все більш популярним інструментом зовнішньої політики. Вони традиційно використовуються державами у випадку збройних конфліктів як альтернатива воєнним засобам. При чому вони застосовуються не лише на багатосторонньому рівні (в рамках ООН по рішенню Ради Безпеки), а також і на регіональному (зокрема, ЄС) та вводяться державами, що діють самостійно. Цілі санкцій як спеціальних заходів є різноманітними: боротьба проти розповсюдження зброї масового знищення, боротьба з тероризмом, примус держав, винних у порушенні прав людини або правил міжнародного співтовариства, змінити свою політику тощо. Змінюється і характер заходів, що вводяться: від комплексних режимів санкцій до «розумних» чи «таргетованих» санкцій, спрямованих проти конкретних фізичних або юридичних осіб чи організацій (блокування активів та їх стягнення, накладення заборон на перебування в країні тощо).

5.17.2. Застосування санкцій проти держави, відповідальної за міжнародне протиправне діяння, або до окремих персоналій, які мають до такого діяння пряме чи опосередковане відношення, можливе у формі індивідуальної або колективної самопомоги (self-help), що, в

першу чергу, покладається на самі країни. Самопомога розглядається як дії потерпілої країни у відповідь (retaliatory) з метою спонукати країну, відповідальну за міжнародне протиправне діяння, виконати її зобов'язання відповідно до міжнародного права. Тобто санкції, в першу чергу, є здійсненням права потерпілої країни на притягнення до відповідальності країни, яка порушила свої зобов'язання щодо неї або порушила права третіх країн, в яких виражається їх спільний інтерес.

5.17.3. Санкції є ефективним засобом відновлення статус-кво у стосунках із країнами, що порушують принципи міжнародного права для забезпечення прогнозованості міжнародних економічних і політичних процесів та досягнення поступального еволюційного економічного розвитку глобальної економіки та стабілізації світового правопорядку.

5.17.4. Статтею 1 Закону України «Про санкції» визначена мета застосування спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій): захист національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави. Преамбулою Закону визначено, що він був прийнятий виходячи з положень Конституції України, Декларації про державний суверенітет України та загальноновизнаних міжнародних норм і правил, констатуючи, що пріоритетами національних інтересів України є, зокрема,

5.17.5. Відповідно до частини 1 статті 2 Закону України «Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну» російська федерація є державою-терористом, однією з цілей політичного режиму якої є геноцид Українського народу, фізичне знищення, масові вбивства громадян України, вчинення міжнародних злочинів проти цивільного населення, використання заборонених методів війни, руйнування цивільних об'єктів та об'єктів критичної інфраструктури, штучне створення гуманітарної катастрофи в Україні або окремих її регіонах.

5.17.6. Починаючи з 24.02.2022 балістичні та крилаті ракети, дрони-камікадзе рф майже щодня обстрілюють населені пункти України, цілеспрямовано завдаючи значної руйнації цивільній інфраструктурі, зокрема з метою залишення цивільного населення без електричної енергії, зв'язку, водо- та теплопостачання.

5.17.7. Резолюцією Європарламенту від 23 листопада 2022 року про визнання Російської Федерації державою-спонсором тероризму (2022/2896(RSP)) констатовано, зокрема що:

- з 2014 року, і зокрема після 24 лютого 2022 року, коли Росія поновила незаконну, неспровоковану та невинуватену загарбницьку війну проти України, її збройні сили здійснювали невибіркові удари по житловим районам та цивільній інфраструктурі, вбили тисячі українських цивільних осіб і здійснили терористичні акти по всій країні, спрямовані проти різних елементів цивільної інфраструктури, як-от житлові райони, школи, лікарні, залізничні станції, театри, а також мережі водопостачання та електричні мережі; оскільки ці жорстокі та нелюдські діяння призводять до загибелі людей, страждань, руйнувань та переміщення осіб;

- російська федерація продовжує наполегливо порушувати принципи Статуту ООН, вчиняючи акти агресії проти суверенітету, незалежності та територіальної цілісності України, а також відверто та грубо порушуючи міжнародне гуманітарне право, серед іншого навмисно завдаючи ударів по цивільних об'єктах, які не повинні бути об'єктом нападу згідно зі частиною 1 статті 52 Додаткового протоколу I 1977 року до Женевських конвенцій 1949 року;

- російська федерація вже запустила понад 4 000 ракет проти України та обстріляла країну понад 24 000 разів, зокрема з території Білорусі; ракетні, безпілотні та артилерійські удари Росії на сьогоднішній день пошкодили або знищили 60 982 об'єкти цивільної інфраструктури по всій Україні, у тому числі 42 818 житлових будівель і будинків, 1 960 навчальних закладів і 396 медичних закладів, 392 культурних і 87 культових споруд, а також 5 315 об'єктів водопостачання та об'єктів електроенергетики; оскільки навмисні ракетні та безпілотні удари, здійснені Російською Федерацією, зокрема за допомогою безпілотників, поставлених Іраном, пошкодили або знищили близько 40% критичної енергетичної інфраструктури України;

- з жовтня 2022 року Росія по всій Україні завдає навмисних ударів по об'єктах критичної інфраструктури країни, щоб тероризувати населення та перекрити йому доступ до газу, електроенергії, води, Інтернету та інших основних товарів і послуг, що має особливо нищівні наслідки в зимовий період; мета цих ударів полягає в тому, щоб тероризувати населення України, придушити його опір і намір продовжувати захищати свою країну, а також змусити його прийняти окупаційну владу та погодитися на незаконну спробу анексії кількох регіонів України;

- вчинені російськими силами та проксі-силами дії, відповідають визначенню тероризму, ухваленому ЄС, Радою Безпеки ООН та Генеральною Асамблеєю ООН, що викладене в Резолюції Ради Безпеки ООН 1566 від 2004 року, Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 49/60 від 9 грудня 1994 року та спільних позиціях Ради 2001/931/CFSP і 2009/468/CFSP;

У зв'язку з зазначеним Європарламент закликав Єврокомісію та держави-члени працювати над створенням всеосяжного міжнародного механізму компенсації, включно з міжнародним реєстром збитків, і активно співпрацювати з українською владою щодо цього питання; закликає Комісію та співзаконодавців завершити створення правового режиму, який дозволить конфіскацію російських активів, заморожених ЄС, та використовувати їх для усунення різних наслідків агресії росії проти України, включно з відбудовою України та виплатою компенсацій жертвам російської агресії.

5.17.8. Також Резолюцією Європарламенту від 29 лютого 2024 року про потребу непохитної підтримки ЄС для України після двох років агресивної війни Росії проти України (2024/2526(RSP) констатовано, зокрема що:

- з 24 лютого 2022 року Росія веде незаконну, неспровоковану й невинуватену повномасштабну агресивну війну проти України; війна Росії проти України розпочалася 2014 року з незаконної окупації та анексії Кримського півострова та подальшої окупації частин Донецької й Луганської областей; ця агресивна війна є кричущим і грубим порушенням Статуту ООН та основоположних принципів міжнародного права; дії Росії в Україні протягом останніх двох років продовжують загрожувати миру й безпеці в Європі та в усьому світі;

- мільйони українців, які втекли від агресії Росії, залишаються переміщеними в Україні та за її межами; понад 3,3 млн людей, включно з 800000 дітей, мешкають уздовж лінії фронту; щодня продовжуються бомбардування будинків, шкіл і лікарень; за даними Міжнародної організації з міграції, 2023 року кампанія росії зі знищення залишила майже 720000 людей в найбільш постраждалих частинах України без доступу до належного й безпечного житла; Управління ООН з координації гуманітарних справ повідомило, що в грудні 2023 року різко зросла кількість невибіркових атак на населені пункти України, й підкреслило стійку тенденцію щодо загибелі цивільних, руйнувань і виникнення гуманітарних потреб протягом 2023 року;

- воєнні злочини росії залишать травмованим все населення, тоді як 10 млн людей, за оцінками, піддаються ризику або живуть з розладами психічного здоров'я, а 3,9 млн людей, за оцінками, страждають від помірних і важких симптомів, що вимагають лікування психічних розладів, депресії, тривоги і посттравматичного стресового розладу;

- 2023 року повідомлялося про 227 інцидентів, що вплинули на гуманітарні операції в країні, під час яких 50 гуманітарних працівників загинули або дістали поранень, включно з 11 особами, що загинули під час виконання службових обов'язків;

- за консервативними оцінками Моніторингової місії ООН з прав людини в Україні, майже за два роки широкомасштабного вторгнення Росії в Україну понад 10000 цивільних загинули і майже 20000 осіб дістали поранень, проте Управління Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ) вважає, що реальні цифри значно вищі;

- українські діти під час цієї війни платять найвищу ціну, тому що понад 520 українських дітей було вбито, понад 1226 поранено, 1,8 млн були змушені переїхати до сусідніх країн як біженці, а 2,5 млн стали внутрішньо переміщеними в межах України.

У зв'язку з зазначеним Європарламент закликав Раду ЄС продовжувати і розширювати політику санкцій проти Росії та Білорусі, одночасно здійснюючи моніторинг, перегляд і посилення її ефективності та впливу; закликав Комісію та держави-члени забезпечити швидке впровадження та суворе виконання всіх 13 пакетів санкцій.

Вказані положення Резолюцій кореспондуються з положеннями [Закону України «Про санкції»](#), зокрема щодо застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 Закону](#), та стягнення в дохід держави активів осіб, що сприяють завданню істотної шкоди національній безпеці України шляхом проведення діяльності інформаційного характеру, спрямованої на підтримку державної політики РФ на території України.

5.17.9. Слід зазначити, що санкції такого виду (таргетовані, секторальні, персональні) набувають міжнародного поширення не тільки у зв'язку із глобалізацією світової економіки, а і через все більш зростаючу тривогу світового співтовариства щодо міцності режимів, які вчиняють дії на порушення загального світового порядку. Віднедавна таргетовані санкції стали ключовим інструментом багатосторонньої дипломатії. Вони є результатом академічної та дипломатичної дискусії, розглядаються як «розумні», адже мають ряд переваг в порівнянні з загальними економічними санкціями - у разі ефективного застосування, вони приносять менше економічних втрат країнам-ініціаторам; їх можна "підлаштовувати" та видозмінювати відповідно до ситуації, що означає більшу маневреність; на відміну від всеохоплюючих санкцій, вони не призводять до негативних ефектів, яких країни-ініціатори прагнуть запобігти для надання санкціям більшої легітимності; вражають напряму осіб, від яких залежить вирішення проблемного питання; таргетовані санкції слугують сигналом для політичних лідерів.

5.17.10. У цьому випадку стягнення в дохід держави активу, щодо якого Відповідач може здійснювати дії, тотожні за змістом праву власності, сприятиме досягненню мети [Закону України «Про санкції»](#), а саме: 1) недопущенню використання власності на шкоду Україні, 2) формуванню ресурсів для мінімізації та усунення гуманітарних наслідків руйнування цивільної інфраструктури України, 3) компенсації заподіяної шкоди жертвам злочинів, вчинюваних державою-агресором за підтримки Відповідача.

5.18. Щодо пропорційності стягнення активів в дохід держави визначеній в [Законі](#) меті

5.18.1. Будь-які заходи спеціального характеру, які вводяться державою, потерпілою від порушень міжнародного права, мають бути правомірними, тобто відповідати цілям та принципам міжнародного права. Без цього вони перетворюються на політичний інструмент впливу. Ключова мета санкції полягає в тому, щоб спонукати відповідальний суб'єкт міжнародного права припинити міжнародне правопорушення та виконати покладені на нього зобов'язання. Таке спонукання може мати прямий характер (накладення санкції безпосередньо на державу порушницю міжнародного права) так і опосередкований - застосування спеціальних заходів до окремих фізичних і юридичних осіб, що сприяють відповідному правопорушенню.

5.18.2. Оскільки український законодавець визначив правовий, а не політичний механізм застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави, Суд має дослідити дотримання умов правомірності з точки зору пропорційного характеру санкції і наслідків правопорушення. Ухвалюючи рішення про застосування примусових заходів такого виду, Суд має переконатися, що запроваджуваний режим санкцій є еквівалентним масштабу та небезпеці, що несе правопорушення, у відповідь на яке він запроваджується, і не перевищує ті негативні наслідки, які заподіяні протиправною поведінкою держави-агресора чи окремих суб'єктів, пов'язаних з нею.

5.18.3. Санкції встановлюються не з метою покарання, а лише з метою спонукати державу-порушницю припинити протиправну дію. На цьому наголошується в резолюції Генеральної Асамблеї ООН №242 від 26 вересня 1997 року, у якій, зокрема, зазначається, що «мета санкцій полягає в тому, щоб сторона, яка ставить під загрозу міжнародний мир та безпеку, змінила свою поведінку, а не в тому, щоб її покарати».

5.18.4. Адміністративна санкція, запроваджена законодавством України у відповідь на дії російської федерації, у виді стягнення в дохід держави активів конкретних осіб, очевидно передбачає втручання у їх право власності. Отже, Суд в кожному конкретному випадку стягнення активів в дохід держави має дослідити питання пропорційності такого втручання.

5.18.5. Відповідно до [статті 41 Конституції України](#) кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої

діяльності. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

5.18.6. Зазначене кореспондується зі статтею 1 Першого (додаткового) протоколу до [Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод](#) 1950 року, яка визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених [законом](#) і загальними принципами міжнародного права. Проте це право не є абсолютним та може підлягати таким формальностям, умовам, обмеженням або санкціям, що встановлені [законом](#) і є необхідними в демократичному суспільстві в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, для запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я чи моралі, для захисту репутації чи прав інших осіб, для запобігання розголошенню конфіденційної інформації або для підтримання авторитету й безсторонності суду.

5.18.7. Пропорційність в питанні застосування санкції у виді стягнення активів в дохід держави слід розглядати через співвідношення публічних інтересів держави України і приватних інтересів конкретного власника.

5.18.8. Відповідно до усталеної практики Європейського суду з прав людини (далі - Європейський суд), стаття 1 Першого протоколу до Конвенції містить три окремі норми: перша, що виражається в першому реченні першого абзацу та має загальний характер, закладає принцип мирного володіння майном. Друга норма, що міститься в другому реченні того ж абзацу, охоплює питання позбавлення права власності та обумовлює його певними критеріями. Третя норма, що міститься в другому абзаці, визнає право договірних держав, серед іншого, контролювати використання майна в загальних інтересах. Друга та третя норми, які стосуються конкретних випадків втручання у право мирного володіння майном, повинні тлумачитися у світлі загального принципу, закладеного першою нормою (див. *mutatis mutandis* рішення ЄСПЛ у справі «East/West Alliance Limited» проти України» від 23 01 2014 (*East/West Alliance Limited v. Ukraine*, заява No 19336/04), § 166?168).

5.18.9. Критеріями сумісності заходу втручання у право на мирне володіння майном із гарантіями статті 1 Першого протоколу до Конвенції є те, чи ґрунтувалося таке втручання на національному [законі](#), чи переслідувало легітимну мету, що впливає зі змісту вказаної статті, а також чи є відповідний захід пропорційним легітимній меті втручання у право.

5.18.10. Суд зазначає, що обмеження Відповідача у праві володіти, користуватися та розпоряджатися належним їй майном шляхом стягнення в дохід держави активу ґрунтується на вимогах та відповідає підставам, меті і порядку його застосування, що визначені, зокрема, [Законом України «Про санкції»](#).

5.18.11. Захід у виді стягнення активів в дохід держави є винятковим заходом, обумовленим гостротою становища та необхідністю досягнення цілей - захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичної діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави, в умовах правового режиму воєнного стану.

5.18.12. Застосування вказаних заходів відповідає критерію «необхідності у демократичному суспільстві», оскільки у їх запровадженні, з огляду на визнані факти військової агресії щодо України, існує нагальна потреба.

5.18.13. Таке втручання має легітимну мету - забезпечити контроль за активами особи, яка несе і в подальшому може нести потенційну загрозу національним інтересам України, її суверенітету та територіальній цілісності і через це стримати агресивні дії РФ; припинити підтримку її нинішнього політичного режиму шляхом удару по фінансовим можливостям «прихильників» такої політики; забезпечити здійснення швидкого та ефективного відшкодування збитків, завданих жертвам агресії за рахунок коштів, отриманих від конфіскації.

5.18.14. У цій справі Суд враховує співмірність застосування такої санкції, як стягнення активів в дохід держави із шкодою, що завдана інтересам суспільства діями відповідача. Так, Судом встановлено, що Відповідач, використовуючи займану посаду, веде активну публічну

діяльність із поширення ідей проросійської спрямованості з метою посягати необмеженому колу людей, зокрема і населенню на окупованих територіях, викривлене уявлення про історичне минуле міста Херсон та його відокремленість від України та близькість росії. Підтримуючи політику проросійського режиму та заперечуючи факт збройної агресії, ігноруючи її в інформаційному просторі, відповідні дії сприяють продовженню окупації частини території України, великої кількості загиблих як серед цивільного населення, так і серед військових, знищення цілих населених пунктів, житлових кварталів, об'єктів критичної інфраструктури, знищенню та викраденню історико-культурних пам'яток України, економічної нестабільності України, зменшення рівня життя населення, погіршення економічної, інвестиційної та туристичної «привабливості» України.

5.18.15. У контексті викладеного Суд враховує інформацію, яка публікується Управлінням Верховного комісара ООН з прав людини щодо втрат серед цивільних осіб після початку вторгнення російської федерації на територію України. Ці відомості є загальновідомими, широко освітленими у ЗМІ, не потребують доказування в силу частини третьої [статті 78 КАС України](#). Так на офіційному веб-сайті ООН опубліковано таку інформацію станом на липень 2024 року (https://ukraine.un.org/sites/default/files/2024-08/Ukraine%20-%20protection%20of%20civilians%20in%20armed%20conflict%20%28July%202024%29_UKR.pdf):

З 24 лютого 2022 року до квітня 2024 року УВКПЛ ООН зафіксувало 32100 випадків загибелі або поранення цивільних осіб в Україні:

- 11 520 загиблих (5 558 чоловіки, 3 448 жінок, 271 дівчат і 334 хлопчиків, а також 28 дитини і 1881 дорослих, стать яких ще не вдалось встановити).

- 23 640 поранених (8 510 чоловіків, 6 092 жінки, 533 дівчат і 733 хлопчиків, а також 285 дитини і 7 487 дорослих, стать яких ще не вдалось встановити).

Зруйновані 68 медичних закладів, 478 пошкоджено, та 294 закладів освіти, 1 012 пошкоджено.

Більшість зафіксованих втрат серед цивільних осіб було спричинено застосуванням вибухової зброї з великою зоною ураження, включаючи обстріли з важкої артилерії та реактивних систем залпового вогню, а також ракетні та авіа удари.

ММПЛУ вважає, що фактичні цифри є значно вищими, оскільки багато повідомлень, зокрема з певних місць і з періоду відразу після 24 лютого 2022 року, все ще очікують на підтвердження. Це стосується, наприклад, Маріуполя (Донецька область), Лисичанська, Попасної та Северодонецька (Луганська область), де повідомлялося про високі жертви серед цивільних осіб та пошкодження цивільної інфраструктури. Збільшення загальних цифр у цьому оновленні порівняно з попереднім оновленням пов'язане не лише з втратами, які сталися протягом звітного періоду, оскільки УВКПЛ також продовжує підтверджувати втрати та пошкодження цивільної інфраструктури, які сталися до звітного періоду.

5.18.16. Україна має суверенне право на захист суверенітету і територіальної цілісності, що закріплено, зокрема у [Конституції України](#), Декларації про державний суверенітет України та загальновизнаних міжнародних нормах і правилах. При цьому, положення [статті 1 Закону України «Про санкції»](#) дозволяють державі застосовувати спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції) з метою захисту національних інтересів, національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України, протидії терористичній діяльності, а також запобігання порушенню, відновлення порушених прав, свобод та законних інтересів громадян України, суспільства та держави.

5.18.17. У прямому володінні Відповідача перебуває декілька об'єктів нерухомого майна на території України та банківські рахунки в банківських установах України, до яких Відповідач має повний доступ. Водночас ОСОБА_1, маючи активну проросійську позицію, перебуває на тимчасово окупованій території України і одночасно в розшуку правоохоронними органами, не проживає за вказаними адресами на території України і не користується цими об'єктами нерухомого майна. Таким чином, ставлення Відповідача до майна, яке просить стягнути Позивач, свідчить про відсутність його цінності і важливості для Відповідача. За таких умов застосування санкції у виді стягнення в дохід держави активу, який є предметом

позову, не призведе до суттєвого погіршення майнового стану Відповідача, і одночасно заблокує можливість вчиняти за рахунок цих активів дії на шкоду Україні. Водночас в умовах триваючої збройної агресії РФ проти України такі цілі застосування санкції співвідносяться з інтересами суспільства. Вказані активи після відчуження в дохід держави зможуть використовуватися для покриття збитків, спричинених військовими діями, відновлення української економіки та інших потреб.

5.18.18. Відтак, суд дійшов висновку про відповідність суспільним інтересам та пропорційність таких обмежувальних заходів, як стягнення активів, які належать Відповідачу, оскільки таке позбавлення права власності здійснюється виключно в інтересах суспільства, з врахуванням публічного інтересу.

6. Заходи забезпечення

Заходи забезпечення позову у цій адміністративній справі не застосовувалися.

7. Судові витрати

Відповідно до частини 2 [статті 139 КАС України](#), при задоволенні позову суб'єкта владних повноважень з відповідача стягуються виключно судові витрати суб'єкта владних повноважень, пов'язані із залученням свідків та проведенням експертиз. Враховуючи відсутність доказів понесення Міністерством юстиції України витрат, пов'язаних із залученням свідків та проведенням експертиз, а також ту обставину, що позивач звільнений від сплати судового збору на підставі пункту 25 частини 1 [статті 5 Закону України «Про судовий збір»](#), відсутні підстави для розподілу судових витрат.

8. Порядок звернення судового рішення до виконання

8.1. Визначаючи спосіб звернення до виконання рішення про застосування санкції, Суд звертає увагу на частину 3 [статті 51 Закону України «Про санкції»](#), якою встановлено, що рішення суду про застосування санкції, передбаченої пунктом 1-1 частини 1 [статті 4 цього Закону](#), в день набрання ним законної сили надсилається Кабінету Міністрів України для визначення суб'єкта, порядку та способу його виконання.

8.2. Відповідно до положень частин 1 та 2 [статті 372 КАС України](#) у разі необхідності спосіб, строки і порядок виконання можуть бути визначені у самому судовому рішенні. Так само на відповідних суб'єктів владних повноважень можуть бути покладені обов'язки щодо забезпечення виконання рішення. Судове рішення, яке набрало законної сили, є підставою для його виконання.

8.3. З огляду на викладене та враховуючи особливості провадження даної категорії справ, суд вважає, що рішення про застосування санкції звертається до виконання Вищим антикорупційним судом в день набрання ним законної сили шляхом його направлення Кабінету Міністрів України.

Керуючись статтями [243-246](#), [255](#), [268-272](#), [283-1 КАС України](#), 4, 5, 5-1 [Закону України «Про санкції»](#), Суд

ВИРІШИВ:

1. Позовну заяву Міністерства юстиції України до ОСОБА_1 задовольнити.
2. Застосувати до ОСОБА_1, ІНФОРМАЦІЯ_1 (місце останнього відомого місця перебування: АДРЕСА_6, ідентифікаційний номер платника податків - НОМЕР_1) санкцію, передбачену пунктом 1-1 частини першої [статті 4 Закону України «Про санкції»](#).
3. Стягнути у дохід держави активи, а саме:
 - ?двокімнатну квартиру загальною площею 47,5 м² за адресою: АДРЕСА_2 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 1017743865101);
 - ?трикімнатну квартиру загальною площею 56,2 м² за адресою: АДРЕСА_3 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 16865732);

?квартиру загальною площею 36,04 м2 за адресою: АДРЕСА_4 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 2291408665101);

?квартиру загальною площею 70,1 м2 за адресою: АДРЕСА_5 (реєстраційний номер об'єкта нерухомого майна: 340022665101);

?грошові кошти у розмірі 27 гривень 60 копійок, розміщені на рахунку №ІВАН НОМЕР_2 в АТ «УКРСИББАНК» (код ЄДРПОУ 09807750, МФО 351005);

?грошові кошти у розмірі 3000 гривень 04 копійки, розміщені на рахунку № НОМЕР_4 в АТ «ПУМБ» (код ЄДРПОУ 14282829, МФО 334851).

4. Копія рішення не пізніше наступного дня після ухвалення надіслати позивачу та особам, щодо яких ставилося питання про застосування санкції, та опублікувати на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду (<https://hcac.court.gov.ua/>).

5. Рішення суду в день набрання ним законної сили надіслати Фонду державного майна України для здійснення повноважень у сфері управління активами, щодо яких ухвалено судові рішення про застосування такої санкції, а також до апарату Ради національної безпеки і оборони України, Кабінету Міністрів України.

6. Рішення набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано. У разі подання апеляційної скарги, рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

7. Апеляційна скарга на рішення може бути подана до Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду протягом п'яти днів з дня його проголошення. Особи, які не були присутні при проголошенні зазначеного рішення, мають право його оскаржити протягом п'яти днів із дня публікації рішення на офіційному веб-сайті Вищого антикорупційного суду.

Головуючий суддя

Віра МИХАЙЛЕНКО

Судді:

**Тимур ХАМЗІН
Сергій МОЙСАК**

Покликання на рішення в Єдиному державному реєстрі судових рішень:
<https://reyestr.court.gov.ua/Review/121146433>